

страдание. Който би погледалъ малко повнимателно на това сирото момиченце, той би помислилъ, че предъ него стои живъ мъртвецъ. Това момиченце бѣше тогава на седемнайсетъ години, и то твърде добре можеше да разбере въ какво положение са намиратъ неговите родители. Името на това момиченце бѣше Злата. А какво добро-ангелско сѣрце имаше тая Злата! До какви унижения тя достигаше изъ любовъ къмъ своите мѣнички братия и сестрици! Опуѣна отъ оная ангелска любовъ, която твърде рѣдко са срѣща въ човѣческите сѣрца, Злата забравяше за себѣ си; тя малко мислѣше, че има тѣло, което така сѣщо иска да са наѣде и да са облѣче; тя чегато малко мислеше за своето настояще и бъдеще, и съ своите нѣжни цѣлувки и прегръдки, съ своите женски сладки хитрости накарваше и другите да забраватъ баремъ за време, баремъ на една минута своите грижи. Това кротко момиче ходеше, безъ